פרק חמישי בענין מרדכי שיסוד אבא יוצא מבתוך יסוד דנוק' ומתגלה בבי"ע וזהו מרדכי יצא כו' ע"ש וזהו שלח ידו יו"ד שלו יסוד דאבא מן החור יסוד דנוק' ונמשך בבחי' גילוי, וזהו ענין הנס דפורים שאע"פ שנתלבש בלבוש דטבע, עם כל זה האמת שהוא ניכר שאינו דרך הטבע כו' וזה ע"ד המדרש דפי' שלח ידו מן החור היינו ע"י מלכי פרס ומדי כו' ולפי פי' התרגום דשלח ידו מן החור ע"י מלכי אשור שהגלו אותם א"כ היינו שנתלבש השפע בנוקבא דתהומא רבה וניתן לה הכח לשלוט בישראל והמכוון כדי שיחזרו ישראל בתשובה כמו ופרעה הקריב גדולה הסרת טבעת כו' וכמ"ש במ"א דטבעת המלך ממה"מ זהו בחי' סוכ"ע שלפעמים נתנה ביד המן משום דקמי' כחשיכה כאורה כו' וזהו"ע שלח ידו מן החור וכשחזרו בתשובה נעשה מן חור חירות, ובחי' ומרדכי יצא כו' וכנ"ל, והוא חור דקדושה שמתגלה בו ועל ידו יסוד דאבא כו' חותם בולט אשר ראו כל אפסי ארץ את ישועת אלקינו כו'.

**קיצור.** יש ג"כ ויקוב בן, חור פתן, וכאן מן החור ע"ד ויעבור מרדכי, ולפי התרגום ע"ד גדולה הסרת טבעת, וכשחזרו בתשובה נעשה מן חור חירות.

**רבות** במקומו בשה"ש בענין ומעי המו עליו וכך אמר להם הקב"ה הבן יקיר לי אפרים כו' ע"כ המו מעי לו ועמ"ש מזה ע"פ הבן יקיר לי הנ"ל.

**בשה"ש** רבה בד"ה ידיו גלילי זהב ד"ל ע"ב פי' מעיו עשת שן קאי על תורת כהנים שהוא ספר ויקרא, ואפש"ל כמו במעיים בירור המאכל, כך הקרבנות הם בירור לברר מה שנפל משבירת הכלים מעולם התהו. ובישעי' סי' ס"ג ט"ו המון מעיך ורחמיך אלי התאפקו, ות"י המון טבותך וסגיות רחמך, ובמ"צ כתב המון מעיך הר"ע הכמרת רחמים וחמלה והיינו כמ"ש לבי לבי על חלליהם מעי מעי על חלליהם, ובירמי' סי' ד' י"ט מעי מעי אוחילה קירות לבי הומה, ובגמרא חולין פרק אלו טרפות נר"ב שגם הלב נק' בני מעיים, וברבות פ' וירא אית תחזמין במעייא וכן והיו מעיו מתחתכין.

---

**קמתי** אני לפתוח לדודי וידי נטפו מור גו' פי' הפ' כשבא לאדם התעוררות לעבודת ה' לשרות בו אור ה' אינו באפשרי שיעשה פתח מקום לשרות בלתי שיכין עצמו מקודם ומה היא ההכנה שנק' אני ר"ל אני הוא חלק אלוה ממעל והניצוץ שיש בכל אדם והיינו אחד למשרי עלי' רוא דאחד למהוי אב"א. ונבאר תחלה איך המה העצות שיהי' אני והאיך ישרה

עליו והיינו שכתיב בשה"ש אחת היא יונתי תמתי, ידוע שנשמת כאו"א מישראל נק' יונתי ולמה נק' כך ע"ז יש שני פי' א' מלשון אונאה ולמה נק' נפש מישראל בלשון בזיון כזה הוא מפני שידוע לי"ח שלא כל הנשמה כולה נתונה בגוף כ"א הנשמה היא למעלה מהגוף ומאירה בגוף הארה קטנה ולכן נק' מעט הארה שבגוף יונה מלשון בזיון מחמת שהיא נתאנה מאד בגוף ונשתטית כמו למשל שקושרין לא' העינים או שמזפפים או שמשחירין * ומנהיגים אותו כמו שוטה אל אשר יהי' רוח המנהיגים ללכת שם ילך אף שהאיש בעצמו איש חכם ונבון רק מחמת שעיניו נקשרו ואינו רואה נעשה שוטה, וכן הנשמה אף שהיא חלק אלוק' ממעל ממקום קדושה אבל כשהיא באה באדם גוף וחומר עב נעשה שוטה שכל מה שהגוף עושה אינה יכולה למחות בידו מחמת הטירוף שלה, ולכן נק' יונה וכל הנשמה היא למעלה מהגוף והנשמה הזאת איננה נתאנה כלל רק רואית ותופסת גדולת הבורא ית' לפי השגת מעלת חלקה אבל אין לה מסך חומר עב מבדיל ומעוור השגתה ומובן שאינה נק' יונה ע"ד פשוט הנ"ל אבל באמת היא ג"כ נק' יונה ע"ד פ"א כמאמ' הגמ' למה נמשלה כנס"י ליונה מה יונה אינה נזדווגת אלא לב"ז כו' ועד"ז נק' הנשמה שלמעלה מהגוף יונה שאין ברצון הנשמה הנ"ל שום דבר בעולם רק חפצה ודביקותה למעלה למקום מחצב שורשה וחיותה מחמת שאין לה מסך מבדיל ורואת ותופסת גדולת הבורא איך שכקכל"ח וזהו פי' הגמ' אע"פ דאיהו לא חזי מזלייהו חזי שהקושי' בזה מה שמבואר כמה פעמים בגמ' שאין מזל לישראל ומהו מזלי' חזי אלא כך הוא הפי' אע"ג דאיהו מעט הארה שבגוף לא חזי מטעם שביארנו אבל מזלי' היינו הנשמה כולה חזי ולכן נק' יונה ע"ד עיניך יונים כו' ומפני מה נק' מזלא מפני שהוא מטיף מלמעלה בגוף והיינו המזל מזיל של הארה מלשון יזל מים כו' המזל חזי היינו רואה ותופסת עד יכולתה שאין לה מסך מבדיל כלל ואינו מתאווה לשום דבר רק לדבקה בו ית' ומחמת זה לפעמים בא לאדם איזה רצון בעבודת ה' ית' וכשבא להוציא מכח אל הפועל אינו בסוף מעשה כבמח' תחילה והטעם לפי דברינו שהרצון שבאה לו אינו רצון של מעט ההארה שבגוף כ"א של הנשמה שלמעלה והכח של פעולה ועשי' הן המה לפי הארה שבגוף ולכן אינו באפשרי שיהי' סוף מעשה כבמח' תחלה, כי הרצון בא מחמת מזלי' שאר חזי ורואה גדולת השי"ת אבל איהו לא חזי כו' ולפי"ז מובן הוא שאין באפשרות האדם להתעלות במעשיו ושום עליה בלי שימת עצות בנפשו כי הנהגות מעשיו הן המה לפי מעלת הארת שבגוף ונמשל בעיני ההארה הנ"ל שכל הדברים שבעולם המה כמו שהן בלי התבוננות בהן כו' ובאמת כל גשמיות העולם וטרדותיו ועניניו רחוק מאד מלהבינם שהן ג"כ שייכים להשראות הטוב כ"א אחר ההתבוננות גדולה ואם לא ישים עצות בנפשו ילך תמיד בעורון ושגעון כל ימיו ואינו מתאוה בעצם לטוב מחמת הנ"ל, והנשמה שהיא למעלה מהגוף אף שהיא רואה ותופסת ויכול שיבוא לאדם רצון טוב מחמתה אבל אינה באפשרות שבהשקפה ראשונה אינה מכרת שום דבר אבל ישים עצות בנפשו ויתבונן

---

שמשחירין : בכת"י ב : שמסתירים.

ויבין המבין שאין הדבר והמכוון לפי ראות עיני גשמי׳ כ״א יש • לדבר תכלית ומכוון אחר, ומהיכן יבין הדבר לכן העצה היעוצה הוא מבשרי אחזה אלוה פי׳ מבשרי מסדר והנהגה שנוהג באדם יכול להבין בעבודת ה׳ איך צריכה להיות והנה האדם כשבא לו בשכלו עשיית איזה דבר שהוא עדיין בשכלו אין לדבר ההוא אותיות כלל ואח״ז לוקח המח׳ את השכל באותיות ואח״ז בא הדבר לדיבור ומעשה אבל כשהי׳ הדיבור בשכל לא הי׳ לו תפיסא באותיות כלל מחמת שהי׳ האותיות בטלים בהשכל ולכן לא היו ניכרים בו וזהו סדר שמבשרי אחזה ויבין סדר הנהגת עולם ותכלית מציאותן וזהו מבשרי אחזה אלוה כידוע שהשי״ת כמו השכל עד״מ כמבואר בזהר אנת חכים כו׳ וכשהמציא העולמות נברא העוה״ב ביו״ד ועוה״ז בה׳ ובא הדבר לאותיות והנה יבין המבין שהאותיות אלו היו כלולים בחכמתו ית׳ קודם שירדו ונמשכו בדיבור • כי דיבור האדם נעשה נפרד ממנו כשיוצא מהפה משא״כ בו ית׳ שאין לך דבר חוץ ממנו ית׳ וא״כ גם לאחר גילוי הדיבור הרי הוא קמי׳ ית׳ כאלו הוא עדיין כלול ובטל בחכמתו ית׳ ולכן גם הנבראים שחיותן וקיומן מהדיבור הן בטלים במציאות ממש אליו ית׳ וכמ״ש בתניא ח״ב רק שלא הי׳ ניכרים מחמת שהי׳ בטלים במציאותו ית׳ והי׳ נעשה אין ואפס, ולכן אף עכשיו שירדו ונמשכו אל ידמה בנפשו שמחמת שנתהווה במקום אין בטלים לא״ס ב״ה רק באמת הם בטלים כמשל הנ״ל (וזהו כי שמש ומגן ה׳ צבאות כמו שהאור שבא מהשמש לעולם אינו נראה בהשמש עצמו מחמת שבטל בהשמש כך אין נחשב מקום שנתהווה העולם לכלום לא״ס ב״ה) והבורא ית׳ מלא כהא״כ אף במקומות התחתונים כי דירתו בתחתונים וזה הי׳ רצונו של מקום מתחילת בריאותם ואף שהוא א״ס ב״ה והאיך ביכולת לומר שרצונו שיהי׳ דירתו בתחתונים הלא הוא ממכ״ע וסוכ״ע ולית אתר פנוי מיני׳ אבל המכוון בזה שרצון הקב״ה שיצייר כל אדם את זאת בשכלו שהשי״ת מכה״כ וכי כולא קמי׳ כל״ח למהוי אחד היינו שלא ישתנה אצלו מחמת בריאות והתהוות העולמות במקום רק יבין שכמו שהי׳ מקודם בריאת עולם מכה״כ לית אתר פנוי מיני׳ אף כן עכשיו אחר בריאותן כי האותיות שבהן נברא העולם הם בטלים לשכלם הוא הבורא ית׳ כנ״ל, ואם יהי׳ אני היינו אחד הנ״ל ישרה עליו רזא דאחד. ובעצה הזאת הי׳ ביכולתו לעלות במעלה כי אף המעט הארה שבו נתאנה הגוף אעפ״כ מחמת מחשבה הנ״ל משרה על הדברים המוגשים • רזא דאחד למהוי אב״א. והעצה הזאת הוא למי שביכולתו לצייר את כל הנ״ל להיות נדמה בעיניו כל הדברים הגשמי׳ כמו שאינם ואין שום שינוי והם אחד ושורה עליהם רזא דאחד ומחמת זה אף אם הוא במגושם בעניני עוה״ז מ״מ מבטל עצמו מכל וכל מחמת שנברא באותיות והוא בטל עם כל עניניו, ולמי קרוב הדבר לצייר ולהבין בשכלו את הנ״ל למי

---

יש : בכת״י ב : ישים.

בדיבור : בכת״י ב נמצא כאן הקטע דלקמן בשורה המתחלת הן בטלים — רק שלא הי׳ ניכרים . . . אין בטלים לא״ס.

המוגשים : כ״ה בהכת״י, ואולי צ״ל : המוגשמים.

שהוא עוסק בתו"מ ורואה תמיד גדולת ה' כי התורה והמצות הם כלים קרובים לאור ומי שעוסק בהם קרוב יותר לאור אבל העוסק במו"מ ותמיד מוטרד בטרדת ויסורים ומשים כל העניינים בהם והאיך יקבל וישרה עליו רזא דאחד כי אין ביכולתו למהוי אחד מחמת שאין ביכולתו וידיעתו כל השכל הנ"ל והגם שיודע אבל באמת מחמת שתמיד עוסק בגשמיות הוא בעורון ונדמה בעיניו שהן כמו שהן וקשה להכיר עליהם האמת ולהשרות רזא דאחד כי התעסקות בגשמיות ויסורין מעורין עיניו מלראות ולהתבונן עצתו הוא זאת דהנה כתיב בשה"ש צרור המור דודי לי בין שדי ילין והיינו בצרור המור יכול להשרות דודו עליו היינו אל מקום שפלותו כידוע הוא וגם נת' בטוא"ח סי' רי"ן מהו בשמים של מור היינו שיש חיה ידוע ומתקבץ דם בערפה ונתייבש ונעקר ונעשה בושם וזהו בשמים של מור והבשמים הזאת הוא נק' בשמים ראש ומובן הוא שזהו עצה למי שא"א לילך בעצה הראשונה מחמת שכל ענינו בכלים שבהשקפה ראשונה הם רחוקים מאד מאד ואין ביכולת האדם לדמות זאת באמת ובשכל שיתאמת אצלו הדבר כי מחמת היסורים והטרדות נמשך מאד לדברים שעוסק בהם בלי אפשרות לנתק א"ע בשכל ולהחזיק בשכלו ועצתו פי' הפ' של צרור המור דודי לי והוא דברי דהמע"ה ותהי זאת נחמתי בעניי כי אמרתך חייתני עני הוא בשפלות ששורה בדברים כגון שקשה להכיר הקדושה * עליהם והתנחם בעצה הזאת ודומה בנפשו ואו' אם הי' אצלי הדביקות האמיתי היינו שלא הייתי שורה בדברים האלה בודאי לא הי' נחשבים לכלום כל הדברים רק עכשיו אני שורה במקומות שפלים מחמת זה הוא החיסרון שאינו באפשרי לדמיון וציור הנ"ל מחמת שאני שפל מאד ואינו חסר כ"א דבר זה אבל באמת הדבר כן שהכל הכל א' רק שחסר מחשבתו ובזה מתנחם בעניו הנ"ל כי אמרתך היינו דביקות כמ"ש יום ליום יביע אומר דהיינו אם יהי' לי אמרתך הדביקות הי' חייתני ולכן כהיום אף שחסר אצלו הדביקות אבל בידיעתו באמת שהדבר כן ותהי זאת תנחומים ונק' הדבר הזה קשיות עורף אף שאין מבין בשכלו שום דבר מקשה ערפו שיהי' כן, וגם נמצא דברי דהמע"ה בפי' אחר וסגנון זה קרבת אלקי' לי טוב היינו שמצוייר בשכלו אף שלא הי' אצלו שכל לדמות בנפשו שהי' קרוב אליו ושורה בכל מעשיו אבל כשהי' מצוייר בשכלו שבוודאי קרבת אלקים רק שאין שכלו משיג לעת כזאת, גם זה טוב כי אפי' גיהנם אינו חשוב לכלום בעיני יורדים בו מחמת שיודעים שזהו הכנה לעלות לג"ע ולדבקה בו כדאי' בגמ' מ"ש התנאים בנידן אחר יש מהם שאמרו לא לידיינא ולא ליתי לעלמא דאתי מחמת שלא רצו שיסבול רבם גיהנם ויש מהם שאמרו לדיינא וליתא לעלמא דאתי כי הדין אינו נחשב לכלום נגד לדבקה בו קו"ח ב"ב של קו"ח שיטורי עוה"ז אין עומדי' במניעה להיות מסך מבדיל מלהבין שהן אינן נחשבים לכלום מחמת גודל הכנתם כידוע שיפה שעה א' בתשובה ומע"ט בעוה"ז מכל חיי עוה"ב והיינו שהכנת עוה"ז מאד גדולה

---

הקדושה : בכת"י ב : אחדותו.

מהכנת עוה"ב והאיך יסורים מונעי' אם הם הכנה גדולה כ"כ כזו וד"ל רק שאינו באפשרי להחזיק שכלו מחמת הרגל התעסקו בו ובזה יכולתו להתנחם בעת עניו לחשוב בקשיות עורף שהדבר כן אף שההרגל מונע אותם מלחשוב זאת, וזהו פי' הפ' צרור המור היינו בצרור המור יכול להמשיך דודו עליו היינו בקשיות עורף שמעכיר הדם היינו מעשיו ומקומות המגושמים שעוסק בהם ומעכר הדם בעורף היינו בקשיות עורף אע"ג דאיהו לא חזי כו' ואינו מובן כלל וכלל ושכל אחדותו בעסקים שהוא עוסק אבל יקשה ערפו כנ"ל שאם הי' ביכולת כנ"ל, וזהו מ"ש ועשה לי מטעמים דאיתא בזהר תרי טעמים מתוקי' ותרי טעמי' מרירין וזהו נק' מתוק עצה הראשונה מפני שהיא מתוקה שרואה ומבין אחדות ה' אחד ומשרה עליו ועל כל מקום מדרך כף רגל רזא דאחד ונק' דבש וחלב תחת לשונך שמעכיר הדם היינו עסקיו ונעשה מהם חלב, אבל העצה השני' נק' טעמי' מרירא היינו הדם הגעכר סתם ונתייבש ונק' גם שתי רצונות רצון שבשכל ורצון שלמטה מן השכל וד"ל מפני זה נק' בשמים ראש אשר עליו נא' אשה ריח ניחוח כי מהנהו להקדב"ה בזה מחמת שהטעם מר וכשמניחים לדבר מר בבשמים הוא מעלה ריח טוב מאוד ונתאוה הקב"ה להיות דירתו בתחתונים וד"ל והוא פי' הפ' בין שדי ילין וידוע דרש הגמ' בין שדי ילין נראין בדי הפרוכת כשני דדי אשה והקושי' למה לא מצא הגמ' משל אחר להמשיל בו ומהו דדי אשה וגם ידוע שלמזבח ושולחן הי' ג"כ בדים לשאת אותו כו' ומפני מה הבדים שבמזבח ושולחן היו מסירים אותן בעת עמידתן והבדים שאצל הארון כתי' בתורה ולא יסורו הבדים כו' עד היום הזה ובגמ' מכות נאמר המסיר בדי הארון לוקה ובנביאים כתי' ולא יסורו הבדים שאצל הארון ומפני מה הוכפלו כ"כ אזהרות אלא ידוע שנצטווינו לקבוע עתים לתורה היינו עתים הרבה מהו עתים הרבה שאם אמר יאמר האדם לנפשו לקבוע עת מיוחד דוקא בעת הזה ללמוד היינו עשות סדר לא טובה הדבר מחמת שכשיבוא לו בלבול ויבלבל עת זה אזי יהי' בטל מכל וכל באותו היום אבל האמת שאין לדבר זה עת קביעות רק בכל עת מצוא מקום פנוי ללמוד אזי ילמוד או יעסוק כי האיך כשר וישר לעשות עת הלא אורייתא וקוב"ה חד הוא וקוב"ה הוא למעלה מהזמן והאיך ביכולתו לעשות בתורה זמן קבוע והלא צריך להיות כגוונא דילי' שאין שם זמן כלל מחמת זה בא באזהרה שלא יסורו בדי הארון כי הארון היינו תורה שבארון היו מונחות הלוחות וצריך שלא יסורו לשאת אותו תמיד ממקום פנוי למקום פנוי כי אין להם עת קבוע ללמוד ולעסוק בטוב וגם האיך יעשה סדר קבוע לעצמו והלא היום שלא בא עדיין אינו בידו לסדרה וכתי' בפירוש בתורה במן שילקטו דבר יום ביומו למען אנסנו הילך בתורתי אם לא כ"א ילקטו דבר יום ביומו בודאי תתקיים התורה בידו כי יהי' כגוונא דילי' בלי זמן ופי' הגמ' עשה תורתך קבע היינו קובע עתים הרבה שלא יסורו הבדים מהם הבדים היינו עצות של העוסק בתורה ולשאת את התורה ממקום למקום הנ"ל ומתגבר במח' ולכן אפי' בימי שהמע"ה שהי' קבוע לכל הדברים שהי' בבהמ"ק והי' כל הדברים על מכונם בלי הצטרכות לשאת אותו אעפי"כ נאמר ויאריכו הבדים לזה הי' נצרך לאריכות אלו שאם יהי' בלבול ויבלבלו יהיו

הבדים מוכנים לשאת אותם למ״א לכן נמשלו ב׳ בדים לב׳ דדי אשה מחמת שבדדי אשה הדם נעכר ונעשה חלב, וכמו״כ העצות שבהן נושאים התורה כנ״ל ולהתגבר אפי׳ בהיות הדברים מגושמים לדבק בתורתו ועבודתו ומשרה על כל הדברים ועליו רזא דאחד ולכן תמיד נראה העצות הנ״ל כמו דדי האשה שנעכר הדם ונעשה חלב ואף כאן לעכר הדברים המגושמים שישרה בהן כנ״ל ונעשה מהם חלב ולדבקה בו ולבער כל הרע ולהשרות עליו רזא דאחד כי כל הנבראים אינם משנים שום דבר מקודם היותן שהי׳ מלא כבודו אף אחר התהוות את השמים ואת הארץ אני מלא וכלא חשיבן ובטלין והוא ממלא כו׳ וד״ל. וזהו כסדר קמתי אני לפתוח לדודי, היינו לעשות פתח להשרות עליו רזא דאחד ולהיות אחד באחד וקמתי מקודם להראות * אני כו׳ וזה דודי כו׳ קרבת אלקי׳ ושיהי׳ אצלו שוה כל הדברים עד שלא נבראו ומשנבראו שוה אף באותיו׳ והאותיו׳ בטלים להשכל שלהם הוא היוצר וא״כ אף כל יסורים שהוא בהן כולם בטלים לחכ׳ ולא בחכ׳ כנ״ל, והאנשים שאין התעסקותם בתו׳ ואין ביכולתם לילך בעצה הנ״ל ועצה שלהם בקשיות עורף היינו מצרור המור כנ״ל, וזהו ג״כ פי׳ הפ׳ וידי נטפו מור עובר, ידי נק׳ העוסקי׳ בישובו ש״ע כמו הידים עסקניות הן ונטיפתם היינו העצות השראת רזא דאחד עליהם שהוא להמשיך מבחי׳ מזלי׳ חזי להיות נוזל ונוטף בנשמה שבגוף הוא ע״י מור וקשיות עורף שננק׳ בשמים ראש כנ״ל וד״ל.

**לבאר** הדברים ע״פ קמתי אני כו׳, הנה לעיל מיני׳ כתיב ענה דודי ואמר לי קומי לך רעיתי כו׳ והיינו ביצי״מ, ומבואר הפי׳ במ״א קומי לך ממש לעצמך והוא לבחי׳ שרש ומקור הנשמה מה שאינה מלובש בגוף הנק׳ מזלי׳ חזי, שיהי׳ התחברות בחי׳ הנשמה המלובשת בגוף עם שרשה ומקורה, וזהו ע״י התפלה שהוא בחי׳ סולם מוצב ארצה כו׳, וענין התחברות זו וזהו ענין למהוי אב״א, כי הנה ידוע שיש בחי׳ סוכ״ע וממכ״ע ואין הפי׳ שסובב ומקיף מלמעלה כ״א הפי׳ שאינו בבחי׳ גילוי אבל באמת את השמים ואת הארץ אני מלא כתי׳ רק שאינו בבחי׳ גילוי מחמת שהכלים אינם יכולים לקבל גילוי בחי׳ סוכ״ע שהוא א״ס ממש, והנה אותיות הדיבור עליון שבהן נברא העולם שרשן מבחי׳ ח״ע ומקודם היו כלולים בחכמתו ית׳ ואח״כ בשי״ב נמשכו מההעלם אל הגילוי כמו שאנו רואים באדם שהדיבור אין התהוותו מן ה׳ מוצאו׳ עצמן דא״כ למה אין הקטן יכול לדבר וכן החרש אלא ששרשו מהשכל שבנפש ומתחלה הי׳ כלול בשכל ואח״כ נמשך ומתלבש בהבל הפה הנמשך מהבל הלב ואז נעשה הדיבור נפרד מן השכל ויוצא לחוץ משא״כ למעלה אין שייך לומר כן שהדיבור נעשה נפרד כי אין לך דבר שחוץ ממנו שהרי הוא ית׳ סוכ״ע ואת השמים ואת הארץ אני מלא א״כ כללות בחי׳ המעשה והדיבור בטלים במציאות בו ית׳ כטפה א׳ מאוקיינוס כמו שהיא עדיין כלולה בתוך הים רק שלפי דבחי׳ סוכ״ע הוא בחי׳ העלם ואינו בבחי׳ גילוי נדמה לנו שהעולמות הן יש כמו הדיבור של האדם שנעשה דבר

---

להראות : בכת״י ב : לקרות.

נפרד ולכן אנו אומרים שהבריאה יש מאין שלמטה הוא היש ולמעלה הוא בחי' אין ר"ל שאינו מושג אבל באמת למעלה הוא היש כמ"ש להנחיל לאוהבי יש ולמטה הוא אין דכקב"ח דקמי' ית' הם באמת בטילים במציאות ולהיות שבחי' שורש ומקור של הנשמה הנק' מזלי' הוא בחי' ישראל עלו במח' שלמעלה מבחי' דיבור לכן היא בטילה במציאות והוא למעלה מגדר נברא וכמ"ש נשמה שנתת בי טהורה ואח"כ כתי' אתה בראת כו', וזהו מזלי' חזי בחי' ביטול הנ"ל ונק' יונתי לשון עיניך יונים כמו היונה עיקר תענוג שלהן בהסתכלות על ב"ז כך הוא בחי' מזלי' לאסתכלא ביקרא דמלכא משא"כ כשהיא מלובש בגוף שאז נראה העולם ליש ודבר נפרד והוא בחי' האונאה כו' ואז נא' קומי לך והיינו ע"י שיצייר בשכלו תמיד ביטול היש לאין אך באמת כולא קמי' כל"ח להתבונן בזה היטב ועי"ז יומשך מבחי' מזלי' להיות נקבע כן בנפש, וזהו"ע ואמת ה' לעולם ונק' בחי' זו בשם קומה כי עד"מ כשאדם יושב אזי ראשו נמוך משא"כ כשעומד אזי ראשו גבוה יותר, כך אמרז"ל באשה קראו מושב שהוא השפלה עלמא דנוק' כו' לכן זה שיתבונן בביטול היש לאין נק' קומה שהוא הגבהת ועליית המוחין ועד"ז הוא ענין שארז"ל זוקף בשם שהזקיפה היא כדי שיעשה הכנה לקבל גילוי שם הוי' ויהי' בלי שינוי כו', לכן צ"ל זקיפה עליות והזדככות השכל והמחשבה, וזהו קמתי אני, וכ"ז הוא רק הכנה לפתוח לדודי וכמארז"ל פתחו לי כחודה של מחט ואני אפתח לך כו' וד"ל.

---

קמתי * אני לפתוח לדודי, ר"ל אני הוא החא"מ * שיש בכ"א קם לעשות פתח לדודי, וצ"ל הענין האיך יהי' הפתח, יקדים לזה שכתוב בשה"ש פתחי לי אחותי רעיתי וגו' וכתיב עיניך יונים דהנה כלל שכנס"י נק' יונה מחמת ב' טעמים הא' יונה מלשון אונאה הב' אין יונה נזקקת אלא לבן זוגה. ומהו האונאה, דהנה הכל רוצים לעבוד השי"ת תמיד ומ"מ אינו עולה בידם ותמיה מפליאה הוא, הענין כך דהנה יש לזה ב' מניעות הא' כי הוא נבזה בעיני עצמו ונדמה לו לפי מראה עיניו כי הוא רחוק מאד מהשי"ת ומזה באים כל המ"ש הן במילי דעלמא הן במילי דשמיא, אך זה שקר גדול ובאמת קרוב אליו השי"ת מאד, דהנה איתא בזוה"ק כגונא דילי' למהוי אחד באחד ולמשרי עלה רזא דאחד, הנה מבשרי אחזה דהנה יש לכל איש ישראל ב' נשמות א' למעלה מהגוף וא' שהיא מתפשטת בגוף ומאיר בו, וזהו פי' אע"ג דאיהו לא חזי מזלי' חזי, וקשה לכאורה אין מזל לישראל, הענין כך הוא

---

קמתי : נמצא רק בכת"י אחד מטושטש מאד וכמה תיבות קשה לפענח. מאמר זה כעין קיצור להמאמר שלפנ"ז.

החא"מ : = החלק אלקה ממעל.

שמ"מ הרצון כ"כ גדול שהכל רוצים לעבוד השי"ת, וראי' לזה אפי' קל שבקלים יכול למס"נ על קדה"ש והלא איהו לא חזי כמדומה שהוא רחוק מאד מהשי"ת, אך שהנשמה שהיא ממעל לו שנק' מזל מלשון יזל מים שהיא משפעת לגוף ומאיר בו הוא חזי את כבודו וגדולת הבוי"ת שכל העולמות בטלים כנגדו, לכן נמשך הרצון לכולם לידבק בו ית', ובאמת שהנשמה שבגוף והגוף צריך ג"כ להיות חזי דהיינו שיחזיקו עצמם בהרצון הנמשך להם מלמעלה ולעשות תמיד מצות ומע"ט כל מה שבכחם עשה ולזה כתי' קבעת עתים לתורה הרבה עתים עשה תורתך קבע שיחזיק בזה תמיד בקביעות, והעצה היעוצה לזה הוא מבשרי אחזה דהיינו מהנשמות שבתוכו, דהנה מה הוא הנשמה שבגוף הוא המוח ומשם באים כל המח' והדבורים שזהו הכל ע"י אותיות, אך במוח עצמו הם בטלים ולא נראה בו שהם אותיות כלל כי שם משכל* שלו כל האותיות, אך שם הם בטלים עאכו"כ נגד שמו ית' כולם בטלים כי כל הבריאה הוא ע"י האותיות כמאמר בע"מ נברא העולם לשון אותיות כדאי' ביו"ד נברא עוה"ב ובה' עוה"ז, אך נגדו אנו רואים שום אות כלל כמאמר אנת חכים כו' אנת מבין כו', ונחזור לענין ראשון כי האונאה הוא שמדמה בעיניו שיש עוה"ז ויש לו אשה ובנים שצריך לפרנסם ומזה באה לו כל המ"ש, אך זהו רק כמו שכורכים לאדם סביב לעיניו ומתלוצצים ממנו, אבל באמת העצה היעוצה לזה הוא שיחשוב מבשרי אחזה אלוה ויראה שכנגד הנשמה שבתוכו הכל בטל ק"ו ב"ב של ק"ו נגד ית"ש למהוי אחד באחד שיהי' א' אז יהי' למשרי עלי' רזא דאחד ויתבטלו כל המח' ממנו, ואז יראה כי בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד, וזהו והחיות רצוא ושוב פי' כי בתחלה הוא רצוא, כי הרצון הוא גדול, וגם אח"כ בהשיגו להיות חזי אז החיות רוצה לצאת מן הגוף ולהיות בטל במציאות נגדו ית', אך ישוב אל נפשו כי ע"כ אתה חי. ועוד יש מניעה ב' מחמת שרוצה לעשות סדר למשנה, ושלא לעשות סדרים כלל רק האדם צריך לראות היום שלפניו ולמען אנסנו הילך בתורתי אם לא, וזהו כגונא דילי' בכ"י ויום יהיו בעיניך כחדשים, וזהו ויאריכו בדי הארון ואי' בגמרא וז"ל דדי אשה הם וכו', וצ"ל דהנה בכל הכלים שהיו בבהמ"ק היו באים* העם היו בתוך הכלים ופעם הוציאו מהם ובדי הארון כתי' לא יסורו ממנו תמיד, וגם אי' בגמ' בדי ארון כו' לוקה, והענין הוא כי בתוך הארון שם העדות והרמז הוא שיהי' התורה תמיד בקביעות אצלו ויאריכו בדי הארון, ומה גם שלא לעשות לעצמו קביעות וסדר כי הבדים היו מטולטלים עם הארון פעם כאן ופעם כאן העיקר שלא יסורו ממנו לעולם, וזהו כשני דדי האשה, הענין הוא כי דם נעכר ונעשה חלב, דם הוא הנפש כי בהתנהגו כדלעיל, אך הגם כל התאות והגדלות נעכר ונעשה חלב ודבש תחת לשונך ויהי' על* כו', והיינו מי שאינו למדן שיבין את זאת והעצה הנ"ל הוא לו צרור המור דודי לי בשר של מור הוא, כי יש

---

משכל : תי' זו אינה ברורה.

באים : תי' זו אינה ברורה.

על : תי' זו אינה ברורה, ואולי חסרים כאן איזה תי'.

חי׳ א׳ וחטוטרת על גבה והדם נקרש ומזה נעשה הבושם שנק׳ בשמים ראש הוא מר דרור, כי הענין הוא שזה האדם צ״ל עקשן לילך בקשיות עורף העקשות הוא בלי טעם וסברא כלל כן צריך לילך בעקשות אף שאינו מבין עכ״פ יאמין כי השם קרוב אצלו מאד והוא אצל השי״ת כמא׳ ואני קרבת כו׳ ר״ל כשאני מבין כי קרבת אלקים לי טוב לי מאד וכתי׳ זאת נחמתי בעניי כי אמרתך חייתני אמירה הוא מלשון התעבות מלשון יום ליום יביע אומר זאת נחמתי בעניי כשנופלת מ״ש עלי והי׳ בהעלות אל לבי כי השי״ת הוא אצלי ואני אתו . . . כמו שאיתא גבי אחר לידיינוהו וליתי לעלמא דאתי שרצה לקבל ע״ע אפי׳ גיהנם שיבא לעוה״ב ואמרז״ל יפה שעה א׳ בתומע״ט בעוה״ז מכל חיי עוה״ב ויהי׳ טוב לו מאד ובעת חושבו או להתפלל יהי׳ ע״ד הנ״ל שמחמת זה הוא קרוב מאד להשיג, וזהו נק׳ מקדש וזהו ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם דירה בתחתונים דהנה הוא תמוה הלא מכה״כ וכתי׳ את השמים ואת הארץ אני מלא, אך הענין שבמדריג׳ התחתונים שם הוא דירתו בתחתונים, וזהו וידי נטפו מור ידי הם ההמון עם הבעלי עסקים מלשון ידים עסקניות הם נטפו מור, כי אצלם ג״כ הדם ונעשה הם בעלי בושם שנק׳ מור ראש לכל הבושם שזהו רוב אצלו יתי׳ מאד, למשל שיש ב׳ טעמים ועליהם אה״כ מתוקים מדבש נחמדים מזהב כו׳, הב׳ הם ההמון כשממשיכים א״ע לפניו יתי׳ זהו כמו טעם הב׳ כי מדבר החומש * נעשה טעם טוב, וזהו צרור המור דודי לי בין שדי ילין חוזר למדריגה דלעיל כמו דדי אשת והמדריג׳ הב׳ שהיא כנגד הטעם הב׳ הוא לנח״ר גדול לפניו ריח ניחוח מעיקרו, ואני קרבת אלקים לי טוב זהו עצה שנקל לדבר עם עצמו על לבו אפי׳ בלשון לעז בז״ה, און דער הוה אמינא אז איך וואלט פארשטיין אז ג־אט איז לעבן מיר און איך בין לעבן ג־אט בנקל הי׳ לקבל כל המ״ש והיסורים ניט מער איך פארשטיי ניט ומ״מ אף אם איני מבין לו הייתי רוצה הייתי מבין את כל זאת ויהי׳ טוב לי מאד.

---

ה׳ ז׳

**מצאוני** השומרים, ירושלמי פ״ו דשבת סוף ה״ד, רבות בשה״ש בפסוק זה כ״ט ב׳, וח״א לך לך פ׳ ב׳, עמה״מ שי״ד פרק פ״ג ק׳. ב׳.

---

החומש : תי׳ זו אינה ברורה.